

paa alt Demokrati. Og saa siger han sin Mening i sit Hjertes Uskyldighed, og det ærede Medlem fra Ringkøbing optager — selvfølgelig ogsaa i sit Hjertes Uskyldighed — hans Udtalelse i sit Blad. „Bedrageri mod de demokratiske Anskuelse“, det er det Motto, som det ærede Medlem fra Ringkøbings Blad har hæftet paa den Skattepolitik, der drives herhjemme i dette Øjeblik.

Der er kun et enkelt Træk, som jeg lige vil berøre, det er det, at den højtærede Finansminister fandt det overordentlig farligt og uheldigt, hvis man, som vi ønskede det, vilde indføre en Klausul om, at de Arbejdere, der blive erhvervsløse som Følge af de nye Skatter, skulle have Krav paa et Vederlag fra Statskassen. Jeg finder dog, at det er det simpleste Retfærdighedskrav. Jeg kan vanskeligt tænke mig nogen større Inhumanitet, nogen større Brutalitet, end naar Statskassen ganske roligt kaster saa og saa mange Hundrede Arbejdere paa Gaden som Følge af en ren fiskal Foranstaltning, prisgiver dem til en, vel at mærke ikke forbigaaende, men vedvarende Arbejdsløshed og ganske fralægger sig Ansvar for disse Menneskers Skæbne. Det vilde man dog ikke gøre, hvis det var Officerer eller andre Embedsmænd, det drejede sig om. Og jeg er overbevist om, at den højtærede Indenrigsminister f. Eks. ikke vilde finde et saadant Krav som det, vi stille, stridende mod en forsvarlig Humanisme. I den tyske Tobakslov er der jo indført en saadan Bestemmelse, og jeg synes dog ikke gerne, at vi her hjemme skulle stille os mere inhumane, end man gør i den tyske Lovgivning her. Naar den højtærede Finansminister henviste til, at de socialdemokratiske Ændringsforslag til Toldloven i sin Tid vilde have ødelagt adskillige Industrier og gjort adskillige Arbejdere erhvervsløse, og at mine Partifæller den Gang ikke tænkte paa en saadan Bestemmelse, saa tror jeg, den højtærede Finansminister tager fejl. Jeg tror, at mine Partifæller den Gang bestræbte sig for, som de bestandig ville gøre det ved Revisionen af Beskyttelsestolden, at gennemføre gradvise Nedsættelser, som efterhaanden kunde vænne Industrien til Frihandelens skarpere Luft, men som paa hvert enkelt Tidspunkt ikke lagde nogen stor Industri øde og ikke udsatte Arbejderne for Arbejdsløshed. I øvrigt er der jo netop fra vor Side i sin Tid givet et Præcedens for saadanne Bestemmelser. Det socialdemokratiske Forslag om Af-

rustning indeholdt, som den højtærede Finansminister sikkert erindrer, en Bestemmelse om, at Befalingsmænd, som bleve overflødiggjorte, skulde have Ventepenge eller Pension. Det er et ganske analogt Forhold.

Den højtærede Finansminister anførte derefter nogle Tal vedrørende Skattebyrden saavel til Stat som til Kommune i forskellige europæiske Lande, nogle Tal, hvoraf det skulde fremgaa, at Danmark ganske vist kom til at staa meget højt i Rækken, men dog ikke i allerøverste Linie med Hensyn til Skattebyrdens Tryk. Tager man de absolutte Tal for Skattebyrden og maaler dem med Indbyggerantallet, staa England og Frankrig højere, medens Danmark, Tyskland og Sverige staa paa samme Niveau — jeg tror, at Sverige staaer en Ubetydelighed højere, men saa lidt, at det faktisk ikke har nogen som helst Betydning. Selvfølgelig ere disse absolutte Tal ret værdiløse. De faa først deres virkelige Betydning, naar de maales mod Nationalindtægten, mod den i Nationen faktisk forhaandenværende Skatteevne. Den højtærede Finansminister anførte saa ogsaa nogle Træk til en saadan Sammenligning, som han havde ladet Statistisk Bureau udregne — han gjorde det med alt muligt Forbehold. Men det forekommer mig, at saaledes som vi have faaet den præsenteret uden nogen som helst Oplysning om den Maade, hvorpaa Udregningen har fundet Sted, er denne Sammenligning, som hviler paa Beregninger, der i sig selv ere saa uhyre usikre og saa uhyre tvivlsomme, ikke blot værdiløse, men værre end værdiløse og kun egnet til at forvirre Begreberne. Og selv den flygtigste Syslen med de Tal, som den højtærede Finansminister nævnedes, maa gøre os i ret høj Grad skeptiske overfor dem. Han nævnedes f. Eks., at Skattebyrden i Danmark fremtidig vilde være 54 Kr. pr. Individ, og det skulde udgøre 12½ pCt. af Nationalindtægten. Det vil sige, at Nationalindtægten pr. Individ skulde være 8 Gange saa meget, nemlig 432 Kr. aarlig. Paa samme Maade viser det sig ved Beregningerne over Tallene for Frankrigs Vedkommende, at Nationalindtægten er regnet til 446 Kr. pr. Individ, et Tal, som dog for den almindelige Bevidsthed staaer som ganske usandsynligt, da der neppe kan herske nogen Tvivl om, at Nationalindtægten i Frankrig, maalt med Indbyggerantallet, er forholdsvis betydelig højere end i Danmark. Alleerede i 1893 blev Nationalindtægten i